

Oprávnění zavázaného, zadržeti předloženou listinu proti potvrzení o převzetí a oznámiti předložení soudu, mění se v povinnost (§ 12, odst. III.).

Předpisy o podmínkách zastavení umořovacího řízení a o vydání umořovacího usnesení k novému návrhu jsou v podstatě nezměněny a zavedeny pouze dvě lhůty k zamezení vleklosti řízení:

- a) lhůta 1 roku po uplynutí lhůty ediktální pro podání návrhu na vydání umořovacího usnesení (§ 15, odst. I.) pod sankcí zastavení řízení (§ 14, odst. I, lit. f); lhůta není propadná, ale bylo-li již vydáno usnesení o zastavení, nutno zahájit řízení znovu;
- b) lhůta 30denní od doručení druhého dotazu pro rozhodnutí soudu o návrhu na vydání umořovacího usnesení (§ 15, odst. I.).

Oznámení ztráty nevyhlašují již úřady policejní, nýbrž přechází tato agenda na okresní soud, který je obecným soudem poškozeného, neb v jehož obvodu je místo ztráty (§ 18.). K zastavení periodických vyhlášek mimo případ souhlasu navrhovatele stačí průkaz majitele listiny o držení (§ 18, odst. II.), není třeba listinu předložit.

Předpisy o výplatě ztracených kuponů se nemění (§ 19.) až na podrobné stanovení, jak se poškozený prokáže při ztrátě hlavní listiny (vyzývací edikt, umořovací usnesení).

§ 21. stanoví, že stát jako zavázaného z listiny zastupuje:

- a) při dluhopisech Ředitelství stát. dluhu;
- b) jinak poukazující úřad; není-li,
- c) úřad, který stát zastupoval při jednáních; není-li znám,
- d) finanční prokuratura.

Předpisy o zastavárnách byly plně převzaty až na změnu 14denní lhůty o výplatě dospělé zástavy v 15denní.

Nový zákon platí i pro řízení zahájené, pokud nebyl v den účinnosti již vydán edikt; avšak amortisaci kuponů jest zastavit, neuplynula-li do té doby lhůta ediktální.

Dr. KAREL MOTLÍK:

Jak to zařídit?

Dnes, kdy se notáři — ovšem proti své vůli, stali velmi vděčným objektem novinových a hlavně večerníkových článků, bylo by snad docela možné, abychom se i v našem časopisu trošku zmínili o tom, co vlastně budeme dělat, abychom podobné ostudy do budoucna pokud možno obmezili. Nejsm do té míry pessimista, abych se domníval, že takové případy porostou zrychleným tempem, jak rostly dosud, nejsem ale také optimista, abych se pevně domníval, tohle že bude případ poslední, nebo alespoň musí být poslední.

Tedy v daném případě, v úvaze, že i notáři jsou jen lidé, co si pánové počneme?

Jedna okolnost mne svého času velmi potěšila. A to ta, že na schůzích oné »fondové komise« byli to hlavně mladí a hlavně kolegové kandidáti, kteří přišli s praktickými návrhy. A tak, poslouchaje ony náměty, které byly podávány, pomyslel jsem mimoděk, že by bylo docela dobře udělat si takovou vnitřní, notářskou anketu o tom, jak by se mohlo úřadovat, aby se staly podobné ztráty pokud možno nesnadnými.

Jsou snad dvě věci, v nichž se budeme shodovati na

100%. První, že depositní kniha, tak, jak vedena býti má, jest nemožné monstrum. Že, je-li snad deset různých předpisů, podle nichž možno jest takové peněžní záznamy vésti, je tohle jedenáctý, vynikající daleko nad ostatní svůj nepřehledností. Domnívám se, že předstihla ve složitosti dokonce i účetnictví berních úřadů, které mělo dosud primát. Pravda, můžete kdykoliv uzavřít a zjistit, kolik hotových peněz dle zanášek v této knize bývá. Ale budete muset ztrávit dlouhou dobu, než zjistíte, zda také všechny zanášky souhlasí! Zjistíte nominale cenných papírů. Dobře — ale co když souhlasí nominale — ale místo dejme tomu 4% zemských obligací máte tam 4% náhradní rentu?

A vůbec. Kolik notářů, kteří deposita brali, uchovávalo deposita tak, jak káže zdravý rozum, každé odděleně — až do vydání oné depositní knihy, která, k zachování zákonných předpisů káže, deposita směřovat! (V téže době, kdy u bank předepsána jest vlastně kromě zvláštních případů, úschova individuální! 500 oddělených deposit můžete zrevidovati eventuelně i během dne. Ale 500 zápisů v depositní knize?)

A když je i zrevidujete. Kde máte záruku, že přijaté obnosy skutečně jsou zapsány?

Jak jednoduchý a přes to moderní byl by způsob, navrhovaný kolegy kandidáty, ony průpisné stvrzenky na deposita, kde by strana musela udati peněžní ústav, kde se depositum uložit má, účel, k němuž slouží a kde by, podle kopie této potvrzenky ústav hlásil straně, že u něho depositně uloženo bylo a — při ponechání dispozice notáři — zpravoval stranu o každém pohybu na tomto běžném účtu! Depositní bloky, číslované, vydávala by komora a když už budeme obšťastněni tímto záručním fondem, mohlo by občanstvo — i třeba z novín — zvědět, že plně jistoty požívají a event. z fondu hrazeny budou pouze takové depositní vklady, které se vykáží takovou předepsanou depositní tvrzenkou! S takovým průpisným blokem nedá se dobře manipulovat tak aby se zápisy zakryly. Nebylo by radno ani brát deposita mimo něj, jelikož by každý zjištěný případ takového nepravidelného příjmu deposita, i kdyby jinak se s ním nic nestalo, znamenal disciplinární řízení. Položky nepatrné, až do určité hranice, pouze průběžné, byly by z této konsignační povinnosti vyloučeny, pár korun nebude zpronevěřovat jistě nikdo.

A dále — to by se dalo ostatně zavést ihned. Povinnost ohlašovati v ročních výkazech pohyb deposit. Je-li tak důležité, kolik jsme protestovali směnek po 8 Kč, že mají zvláštní rubriku, proč by se nemohlo vykazovat — a docela summárně: během roku přijato celkem, vydáno celkem, konečný stav, z toho starších (z minulého roku). Několik cifer, ale důležitých. Jistě většího významu, než statistika protestů. Druhá věc, v které jistě jsme souhlasného mínění, je ta, že revise, jak se dnes provádějí, neznamenají skoro nic.

V posledním prosincovém čísle 1934 píše o tom Hospodářský rozhled. Představuje si do budoucna revise odborné. Aby se mohly prováděti, počítá již s velkými komorami, uváděje, že jedině Pražská má komorní příspěvek značnější, u ostatních že činí několik desítek korun. A předpokládá hned, že by se v budoucích jednotných komorách příspěvek zvýšil na 1.000 Kč ročně, dochází tím k ročním asi 260.000 Kč komorního příjmu, z kterého by se již dalo leccos podniknout.

Docela věřím. Ale je to proveditelné? A hlavně — je to spravedlivé? Víme dobře, jak výnosné přibližně jest

které místo. A víme dobře, že na některém místě může — i šikovný notář — tak sotva žít, víme, že jiná notářství jsou několikrát výnosnější. Rozdělení břemen podle hlav stalo se ve věci rychnovské, bylo by ale osudným, považovati takové rozdělení za pravidlo, s kterým vystačíme i do budoucna.

Rádné revise potřebujeme jako soli. Nemůžeme říci, že se zařídit nedá, když se úspěšně zavedla i u kampeříček, kde se na účtující orgány a jejich knihy mohou klást požadavky přece jen menší, než na účtování právníků. Ale již z oněch výkazů deposit poznali bychom důležité okolnosti. Jednak, kolik asi budeme muset revidovati. Ony staré případy vzbudí jistě pozornosti víc, než případy nové. A tak, u takového horského notáře z jižní Šumavy se dozvíte, že depositum 100.000 Kč je nemožností, protože by se na takový obnos muselo skládat několik nejbohatších občanů. Při tom, podle jeho, docela zdravého ostatně názoru, on není banka a nebude si pro nějakých 5—10.000 Kč, které by se eventuelně u něho mohly složit, požízovat t. zv. nedobytnou pokladnu. Posílá lidi jednoduše do spořitelny, aby si to depontovali na vinkulované knížky. A nemá zodpovědnosti. Poplatek za úschovu, třeba nepatrný, by stejně počítat nemohl, protože by mu jej klienti nezaplatili. Dnes je každá koruna dobrá.

U jiného bude deposit, a značných, řada. Budou to případy spletité, kde opravdu bude snad zapotřebí i účetního znalce. Už jen proto, že takový znalec pracuje mnohem rychleji, než na př. mohu revidovati já. A to by měl takový horský, chudý notář platiti stejný revisní příspěvek jako onen velký? Nebylo by spravedlivější, aby si každé notářství uhradilo svůj revisní náklad samo? Vždyť nejsou revise jen řádné, jsou a jistě budou také mimořádné, a právě ty jsou nákladnější. A dejme tomu, že některý notář — bez zlého úmyslu, jen z pohodlnosti, bude míti peněžní věci ne zcela přehledné. Pozná-li na vlastní kapse, že tato jeho pohodlnost mu působí výdaje, však on si to pro příště povede lépe! Výčitky svědomí, směřující přes kapsu, se zapomínají nejtíže!

A konečně zvýšení kaucí. Tady si musíme říci: Máme mít sociální ohledy, nebo ne? Nemyslím, že by u nás se doporučovalo, považovat za člověka individuum teprve od 100.000 Kč. Budou-li kauce vyšší, museli bychom dáti možnost těm, kteří je nemají, aby si je za snesitelných podmínek opatřili výpůjčkou. A hlavně: Museli bychom stanovit pro určitá místa určité kauce. A zase mně ulehčuje ta okolnost, že mluvím v odborném časopise ku kolegům, jistě informovaným. Nemusím jmenovati místa, znáte jistě každý takové, kde by se vystačilo — kromě onoho fondu, pojištěním proti povinnému ručení do 50.000 Kč. znáte ale jistě i jiná, kde by byla docela přiměřená kauce 500.000 Kč! Dosud je rozdělení: okresy, kraje. Praha. To by nám ovšem nestačilo. A zase, alespoň jedno z měřítek. Chce-li, nebo musí-li notář přijímati velká deposita, je spravedливо, aby měl kauci větší, než tam, kde jsou deposita malá. Ovšem, slyším již námitku, že by to způsobilo, že by se notáři vyhýbali depositům a tím by se zase obmezila jedna charakteristická vlastnost notářská. Ale byla by to tak velká škoda? A není vlastně podle zákonných předpisů notář povinen, zbaviti se deposita co nejdříve? A hlavně: Ani deset notářů, kteří odmítnou přijati velká deposita s docela rozumným poukazem, že nemají vlastní 100% bezpečné tresory, neudělá takovou škodu stavu, jako

jeden, který deposita přijme a — nemusí je ani zpronevěřit sám, stačí, když mu lupiči vykradou kancelář a on bude nucen poukázat strany, aby počkaly, až na výsledek amortisačního řízení!

Tohle je jen několik nápadů venkovana. Mnohé odposlouchal, hlavně kolegům kandidátům. Netvrdí 100% pravdu, neb 100% proveditelnost. Byl by naopak rád, kdyby mu bylo namítnuto něco lepšího, proveditelnějšího a spravedlivějšího. Protože myslí, že máme všechno, čeho je potřebí k tomu, aby notářstvo zůstalo tím důležitým faktorem, jakým bylo a je. Životní oprávnění, schopné lidi a prvotřídní dorost. Jenom že si neradi povídáme o tom, co by se mělo udělat a dáváme se překvapiti — obyčejně z kruhů nenotářských.

Dr. OTAKAR HANNA, kandidát notářství, Praha II.:

Lze branný příspěvek odečísti od základu daně důchodové?

Lze.

§ 15. bod 1 lit e) o přímých daních uvádí v závorce mezi jiným též daň důchodovou jako nezpůsobitou ke srážce od základu daně důchodové.

§ 6 zák. 177/31, ve znění zákona 120/32 zavádí »přechodní« přírážku jako »součást« daně důchodové, aniž by ji s ní ztotožňoval, a podvoluje ji všem zákonným ustanovením, platným pro daň důchodovou, pokud § 1 až 5 zák. 177/31 nic jiného neustanovují. Tudíž platí na tuto přírážku též ustanovení § 15. bod 1, lit. e) o neodčitatelnosti daně důchodové.

Naproti tomu neobsahuje zákon z 19. prosince 1934, č. 266 Sb. z. a n. o branném příspěvku obdobný předpis, jako je § 6 zák. 177/31, a nelze tento příspěvek ani ztotožniti s daní důchodovou ani jí na roveň klásti. Platí tudíž pro branný příspěvek plně předpis § 15 bod 1 lit. e) o odčitatelnosti jiných než výslovně tam v závorce uvedených státních daní a dávek, ovšem jen, pokud byl skutečně zaplacen. Ježto se bude branný příspěvek vybírati již za rok 1934, ovšem jen na základě platebního rozkazu, kdežto za rok 1935 bude při příjmech z poměrů služebních současně se sraženou daní důchodovou, avšak odděleně, přímo měsíčně zaměstnavatelem muset býti odváděn, nebude lze pojmouti tento příspěvek za rok 1934 do srážek ze základu daně důchodové již v příznání daňovém za rok 1934, nýbrž až v příznání za rok 1935, zde ovšem případně spolu s příspěvkem placeným srážkou za rok 1935 s daní z důchodů služebních.

Vzhledem k ustanovením § 4 odst. IV. zák. 177/31 a § 8 zák. 266/34 vypočte se jak přechodní přírážka, tak branný příspěvek vždy jen z čisté daně důchodové.

Z E D N E

Ministerstvo financí vydalo výnos ze dne 15. září 1934 č. IV. 5508/34, jímž obnoven byl výnos býv. min. financí z 29. července 1911 č. 92.865/10, jehož obsah jest asi tento:

1. Užívá-li obchodní společnost nemovitostí a zejména nemovitostí s tovarním zařízením, které nejsou knihovně připsány jí, nýbrž společníkům, pak dán jest vnos, a sice buď vnos práva užívacího nebo vnos vlastnictví.

Vnos práva užívacího musí býti zpoplatněn dle škály II. z úplaty, která byla za toto právo smluvna nebo z vyšetřené ceny jeho; vnos práva vlastnického po-